

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξῶτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἰουνίου 1902

Ἔτος 24^{ον}—Ἀριθ. 26

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Ὅταν οἱ ταξιδιωτὰ ἐφθασαν εἰς τὸ Πάρδεκον, δὲν εὔρον παρὰ μόνον καπιζόντα ἐρείπια εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ζονενστράλλε, τῆς φαιδράς καὶ πλουσίας ἐκείνης «Ἠλιακῆς Ἀκτίως».

Ποῦ λοιπὸν θὰ ἐστράγγεν ὁ κ. Λακῶς τὰ τέκνα του, καὶ τὴν δυστυχῆ μικροῦλαν, ποῦ ὁ πόλεμος ἐκεῖ εἶχε πάρῃ καὶ πατέρα καὶ φωλεάν; . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Ἄντηλλάχθησαν μερικοὶ πυροβολισμοὶ ἀλλὰ χωρὶς κανέν ἀποτέλεσμα, ἐκατέρωθεν τῆς μικρᾶς ἀγροτικῆς γεφύρας τοῦ Ζάνδ-Ρίβερ.

Πόσα στήθη θὰ χρειασθῆν ἢ τρυπήσουσαν, διὰ τὰ ἐπιτύχουσαν τὴν κατάκτησιν; Πέριξ τῆς γεφύρας, αἱ νοσοκόμοι τοῦ Τράνσβααλ σηκόνουσαν τοὺς Ἀγγλοὺς τραυματίας.

τεστάθη ἐκεῖ κατὰ τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ στρατηγικοῦ Χούττων; Περιφέρονται σιωπηλαὶ αἱ μητέρες, αἱ χῆραι, αἱ θυγατέρες τῶν Βόερς, πληθεῖς ἐγκατεθήσεως. . .

Ὁ ἐρυθρὸς σταυρὸς τῶν ὀμιλεῖ περὶ ἐλπίδος εἰς τοὺς ἐτοιμοθανάτους . . . τὰ γλυκά των πρόσωπα τοὺς κάμνουσαν νὰ λησμονοῦν τὴν φρίκην τοῦ κάμμου.

Ὀλίγοι πληγωμένοι ὑπάρχουσαν ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἀγροτικῆς γεφύρας, ἢ ὅποια συνδέει τὰς δύο ὄχθας τοῦ Ζάνδ-Ρίβερ.

Νεκροὶ . . . ὄλω καὶ νεκροὶ . . . πολλοὶ τῶν ὁποίων φέρουσαν φρικαλεὰ δῆγματα



Ἦτο ἡ Γουίλελμίνα, μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας μετὰ τὰ μαλλιά αἰματόβρετρα. (Σελ. 201. στήλ. γ'.)

εἰς τὸν λαῖμόν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον. Εἶνε κατεσπαράγμενοι, καταξέσχισμενοι . . .

ἢ αὐτὴ κραυγὴ ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ στόματα ὄλων; — Ἡ Γουίλελμίνα! Ναί, ἦτο ἡ Γουίλελμίνα κατακειμένη νεκρά, μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, μετὰ τὰ μαλλιά αἰματόβρετρα. . .

Παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς φυλάττουσαν οἱ δύο πιστοὶ φρουροὶ τῆς: ὁ λέων καὶ ἡ μεγάλη σκύλα.

— Αὐτὴ, εἶπεν ὁ Βόερ ἀποκαλυπτόμενος, αὐτὴ ἀντεστάθη εἰς τοὺς ἀγγλοὺς καὶ τοὺς ἠμπόδισε νὰ περάσουσαν τὸ γεφύρι . . . καὶ ἐπερίμενε νὰ ἐλθωμεν διὰ ναποθάγη τότε μόνον!

πληροφῶρῃ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν* ὅτι εἶνε βροχῶς, ποιητὴς καὶ κυνηγός— τὸ Θεσσαλικὸ *Μενεξεδάκι* χαιρετᾷ τὸν Θεσσαλικὸν *Ταξινοθον* καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς τα κατάφερε καὶ το χάλκατε ἐστὶ τὸ ποδήλατον; διότι τὸν εἶδε ποῦ τὸ ἔφερεν εἰς ἐλευθέρην κατάστασιν— ἡ *Μιχαηλοπούλου* ἀπαξίας αὐτὴν εἰρήνην Σκοῦρον καὶ τὴν *Ἑλληνικὴν Ψυχὴν*— ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* δὲν θὰ στείλῃ πρώτη Μ.Μ μετὰ τὸν *Ρωμαίων Κικέρωνα*, διότι αὐτὴ ἐξήγησε τὴν ἀναλλαγὴν καὶ γνωρίζει τὴν πλεον ἰδιότητά του— ἡ *Μαρίδα* τοῦ *Ἐδρίπου* χαιρετᾷ τὴν *Τράζαν* τοῦ *Ἐδρίπου* καὶ τὴν ἐρωτᾷ διατὶ ἐλησμονῆσε τὴν πατρίδα τῆς— ἡ *Πειραϊκὴ Νῆξ* ἀντασπάζεται τὸ *Σερπαντέν*, τὸ ὁποῖον ἐνόησε— ὁ *Κουσαμώδος* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Δουλοδοῦ* τῆς *Καρδιᾶς* προταθείσαν ἀλληλογραφικὴν καὶ περιμένει ἐπιστολὴν του— ἡ *Ἀμαρυλλίς* ἀσπάζεται τὸ *Δουλοδοῦ* τῆς *Καρδιᾶς* καὶ ζητεῖ ἰδιότητά του— πολλὰ πληροφῶρῃα παρελείφθησαν ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰνταλλάξουσαν: ἡ *Σκόνη* τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸν *Ἀπόστολον* τοῦ *Νέστορος*, *Κόκκινοι* Ἀρμα, *Κάλυκα* *Ρόδου*, *Ἀνυπόμογη* *Καρδιᾶν* καὶ *Λοξίαν*— ἡ *Ἄδρα* τῆς *Κερκύρας* μετὰ τὸν *Ἐδελπὴν* *Ἀλιέα* *Μή* μου Ἄπτον, *Μικρὸν* Ἀρμα— *Κελαυθίλλδα*, *Ἰτέαν* καὶ *Ἀν-Ἰν* *Χάν*— ἡ *Κελαυθίλλδα* μετὰ τὸν *Ἀπόστολον* τοῦ *Νέστορος*, *Μόνων*, *Τσοῦχτραν* καὶ *Κεντρὶ*— ὁ *Μέλλας* Ἀόμιος μετὰ τὸν *Ἐαρινὸν* Ἀρμα, *Κόκκινον* *Καπελάκι* καὶ *Σιναχωμέρον* *Πορτικόν*— ὁ *Φιλοδοῦς* *Μακεδὸν* μετὰ τὴν *Ζωηράν* *Ἰταριν*, *Περθεσσα* *Καρδιᾶν* καὶ Ἀριστοκράτιδα *Ρωμαίτιδα*— ὁ *Ἐδελπὴς* Ἀλιεύς μετὰ τὸν Ἀγγελῶν τῆς Ἀγάπης— ὁ *Ἀπολοθεὸς* *Παράδεισος* μετὰ τὸν *Ἐπακατέγγαρον* *Σάμιος*, *Ἐδελπὴν* Ἀλιέα, Ἄδραν τῆς *Κερκύρας* καὶ *Μόνων*— ἡ *Μαίρη* *Προσωπιδόφρος* μετὰ τὴν *Μαύρην* *Μάσκαν*, *Βίκτωρα* τὸν *Μαῦρον*, *Κόκκινον* *Καπελάκι* καὶ *Νεράϊδαν* τῶν *Σπετσῶν*— ἡ *Ἀμαρυλλίς* καὶ τὴν *Πειραϊκὴν* *Νύκτα*, *Ἀν-Ἰν* *Χάν*, *Νεράϊδαν* τῶν *Σπετσῶν*, *Ρόδιον* *Ἰκπότην*, *Μή* μου Ἄπτον καὶ *Σερπαντέν*— ὁ *Λαμπρὸς* *Κιθαρωδὸς* μετὰ τὸν *Ἀν-Ἰν* *Χάν*, *Πάλλουσαν* *Καρδιᾶν*, *Κόντε* *Ραπαρᾶκην* καὶ *Ἀφρικανικὸν* ἄλλοι— τὸ *Δουλοδοῦ* τῆς *Καρδιᾶς* μετὰ τὴν *Γαλιάντραν*, *Ἐδελπὴν* Ἀλιέα, Ἀγγὴν *Φιλιαν*, *Ναυτοπαιδα* καὶ Ἀγγελῶν Ἀγγερινόν— ἡ *Κόση* τοῦ *Στρομῶδος* μετὰ τὸν *Κελαυθικόν*, *Βίγλαν*, *Ἐμῆρον* τῆς *Βουχάρας*, Ἀγγελῶν Ἀγγερινόν καὶ Ἀταβῶμον *Ρόδου*— ὁ *Ἐπακατέγγαρος* *Σάμιος* μετὰ τὴν *Μαργαριτοφῶρον*, Ἀόδαν *Καρδιᾶν* *Χαμῆτην* *Ἐδελπὴν* καὶ *Μή* μου Ἄπτον— ὁ *Ἐδελπὴς* Ἀλιεύς μετὰ τὸν Ἀγγελῶν τῆς Ἀγάπης— ἡ *Μόνων* μετὰ τὸν *Νυκτολούδοον*, *Πῶς* *με-λένε*, *Γλυκεῖαν* Ἐλπίδα, *Ταῦτέτην* καὶ Ἀγάπην τῆς *Νεστήτος*— ἡ *Μαρία* τῶν *Μεδικῶν* μετὰ τὴν *Ζωηράν* *Φλόγα*, *Ναυοικᾶν*, *Παγωμέρον* *Καδικασον*, *Ροδοπερανωμέτην* Ἀνοιξὶν καὶ *Ἐδελπὴν* Ἀνθος— τὸ *Λευκὸν* *Κρίνον* μετὰ τὸν *Στραβόφυλον*, *Γλοκὸ* *λαλον* Ὀρον, *Χιακὸν* *Κρίνον*, Ἐσπερινόυλαν καὶ *Παταχοῦ* *Παρόντα*— ἡ *Κωπηλάτις* *Κύθρον* μετὰ τὸν *Ζιζάνιον* τῆς *Νεολαίας*, *Ἐδομον* Ἀνθος, *Σκουριὰν* τοῦ *Λαυρίου*, *Ἀροσῶν* Ἐσπεραν καὶ Ἀκρίταν— ἡ *Ὀνειροπόλος* *Ψυχὴ* μετὰ τὸν *Λευκὸν* *Διάβολον*, *Ἰρσοαθεμιδα*, *Βίκτωρα* τὸν *Μαῦρον*, *Παρήγορον* Ἀγγερινόν καὶ Ἐαρινόν Ἀρμα— ἡ *Ἀμαρυλλίς* μετὰ τὸν *Μαῦρον* τῆς *Βερετίας*, *Βίκτωρα* τὸν *Μαῦρον*, *Νεράϊδαν* τῶν *Σπετσῶν* καὶ Ἀντιγόνην— ὁ *Ἐρυθρὸς* *Σταυρὸς* μετὰ τὴν *Ζουλέικαν*, *Μολὸν* *Ιαβὲ*, Ἀντιγόνην, Ἀριστοκράτιδα *Ρωμαίτιδα* καὶ Ἑλληνοπούλαν— τὸ *Σπῆλαιον* *Δοξαπατῆ* μετὰ τὸν *Κόντε* *Ραπαρᾶκην*, *Μαρίαν* τῶν *Μεδικῶν*, *Κυανὸν* *Σπῆλαιον*, *Λευκὴν* *Δε* *Μιρμῶν* καὶ *Καλοθρεμμένον* *Γάτον*— τὸ *Μο-*

λὸν *Ιαβὲ* μετὰ τὸ *Μη-με-λημυβρεῖ* καὶ *Μη* μου Ἄπτον— τὸ Ἄγρὸ *Περιοστέρικ* μετὰ τὴν *Πάλλουσαν* *Καρδιᾶν*, *Μαργαριτοφῶρον* καὶ *Μάγκαν* τῶν *Παρισίων*— ἡ *Τράζα* τοῦ *Ἐδρίπου* μετὰ τὴν *Ἐφραϊακὴν* *Κόσην*, *Κάρμεν* *Σίλλαν*, *Νόβην*, *Πικραμένην* *Καρδοῦλαν* καὶ *Σιωπηλὴν* *Νύκτα*— τὸ *Χαμαικέραρον* μετὰ τὴν *Κωπηλάτιδα* *Κύθρον*, *Χιακὸν* Ὀρίοντα καὶ *Κρητικὴν* *Σημῆϊαν*— ὁ *Νοσταλγὸς* Ἑλληὴν μετὰ τὴν *Χιωτικὴν* *Βροχὴν*, *Χιακὴν* *Βραδύαν*, *Χιακὸν* *Κρίνον*, *Χιακὴν* *Παροσίτηνον* καὶ *Χιακὸν* Ὀρίοντα— ἡ *Κάρμεν* *Σίλλα* μετὰ τὴν *Ἄδραν* τῆς *Κερκύρας* καὶ *Ἀν-Ἰν* *Χάν*.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Σπῆλαιον* *Δοξαπατῆ*, *Μολὸν* *Ιαβὲ* [(Ε)] διὰ τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰ ἀστεία ἀπὸ τὸν πανηγύριον) *Νυκτοκράκα* (ἐσυντόμωσα τὴν πρώτην σου πληροφορίαν, διότι ἔπρεπε νὰ ἔξερνα κ' ἐγὼ τοὺς ἀχίστερον τὶ ἔλεγεν αὐτὴ ἢ 17 ἀπάντησις) *Ὀδύποδα* *Τύρρανον* (ἔστειλα ὁ ἄστωτος υἱός) ὁ ὁποῖος διαδέχεται μετ' ὀλίγον τὴν *Βοεροπούλαν* εἶνε ἄλλου εἶδους: *υποστῶμα* καὶ θά σου ἀρέσῃ ποῦ) *Κουκουλιόστραν* (αἱ λύσεις δεκταί) τὸ *Παιδικὸν* *Πνεῦμα* ὅμως ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε) *Δουλοδοῦ* τῆς *Καρδιᾶς* (ἤθελα νὰ σου γράψω «σὲ περιμένω» ἀλλὰ θὰ εἶσαι ἐδῶ ὅταν θανατώσῃς αὐτὴν τὴν ἀπάντησίν μου) Ἀγγελῶν Ἀγγερινόν (ἓνα τέτοιον ἀλλὰ παλαιόν, σὰς διηγείται σήμερον ὁ κ. Φαίδων) *λυκοῦ* *μαὶ* διὰ τὸ ἀόμιον γίνονται. . .) Ἀριστέα (ἄριστέ τους νὰ λέγουσαν εἶνε ἔξιοι περιφρονήσεως) *πραγματικῶς* δὲν κατορθώνουσαν τίποτε!) *Μαῦρον* Ἰκπότην (ἔστειλα) Ἐρυθρὸν *Νέφος* [(ΕΕ)] μ' εὐχαριστήσιν μου ἐγνώρισα τὴν ἀγαπητὴν σου καλλιτέχνηδα. . . *Σελήνην* ἢ ἐπιστολὴ σου μοῦ ὑπενημίσει μίαν ἀπάντησιν τοῦ *Γαθρηλίδου*— θαν τὸν ἠρώτησαν ποῖος εἶνε ὁ μεγαλύτερος τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν, ἔγραψεν: ὁ «Ἥλιος!» Ἀνθος *Ροιᾶς* (ἀφοκατάλογος ἐλήφθη) *Κόκκινον* Ἀρμα (ἢ ἐπιστολὴ σου θρακμευτικὴ) αἱ λύσεις σου δεκταί.) Ἀγγερινόν, *Πούλιον* Ἀράκον (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπαθῶμα: εἶδες βέβαια τὴν ἐγκρισίν σου ψευδονόμου σου) *Γλυκεῖαν* *Πατρίδα* [(ΕΕ)] διὰ τὴν περιγραφήν) Θεσσαλικὸν *Μενεξεδάκι* (γράφε μου λοιπὸν τὴν ἀπὸ ποῦ ἔγινες καλὰ) *Μαργαριτοφῶρον* (ἢ ὅποια φεύγει διὰ τὴν *Χίον*, ὅπου θὰ μείνῃ ὄλο τὸ καλοκαίρι: καλὴν διασκέδασον!) *Κυανὸν* *Σπῆλαιον* (ποῦ ἔγινε καὶ «σεβαστὴ θέα» νὰ τῆς ζῆσῃ τὸ ἀνεψάκι) *Ζωηράν* Ἰταριν (εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν) Ἀστέρτα τοῦ *Φαλήρου* (εὐχε) (εὐχε!) Ὀνειροπόλος *Ψυχὴν*, *Πορτικὸν* *Ἰκπότην* *Κερκύρας* (τὸ ἔλαβα καὶ τὸ ἔστειλα) *Διονυσιαδα* *Πηγήν* δὲν περᾶζει, μόνον νὰ γράψῃ ἀνοικτότερον) *Μαρίδαν* τοῦ *Ἐδρίπου* (ἢ ὅποια ἐπέγραψε ὅσον καλὰ εἰς τὴν *Διδηψὸν*) *Κορινθιακὸν* *Κῆμα* [(ΕΕ)] διὰ τὴν ὄρασαν ἐπιστολήν) *Σημῆϊαν* τῆς Ἀγίας *Λαύρας*, *Πειραϊκὴν* *Νύκτα* (ναί, καὶ εἶδες ὅτι ἔγραψα περὶ αὐτοῦ) *Τηλέμαχον* (ὁ ὄρος τόπος τιμᾶται φρ. 2, 50: πρέπει νὰ ἐκλέξῃς ἐκ τῶν τῆς *δραχμῆς*) *Κουσαμώδον* κτλ. κτλ.

Εἰς δάσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ἰουρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 10 Ἀβγυόστου.
Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωσαν τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖο μας εἰς φανέλλου, ἓν ἑκάστη πρὸς 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

269. Στοιχειώδεις.
Ὅπως εἶμαι ἂν μάφισος
Εἶμαι ὄρος τι γνωστόν
Ἐνα γράμμα μου ἂν ἀλλάξῃ,
Εὐθὺς γίνομαι ποτόν.
Ἐστὴν ὑπὸ *Γεωργίου* *Δ. Παπαῦ*.

270. Ἀναγραμματισμός.
Τὴν τάξιν στίχους ἤ λαβες κακοποιῶν ἀνθρώπων
Καὶ ἓνα θάμνον εὐανθῆ ἔκαμες δίχως κόπον.
Ἐστὴν ὑπὸ *Λουδοῦ* *Ν. Φαμακίδου*

271. Γωνία μετὰ πυραμίδος.
+ + + + + = Ὀμίον ἀειθαλής:
+ + + + + = Ὀστρακώδερμον
+ + + + + = Ἀρχαῖος ἦρος.
+ + + + + = Ἀρχαῖος ποιητής.
+ + + + + = Τερατώδης θεός.
+ + + + + = Σοφὸς βασιλεύς
+ + + + + = Περσικὴ πόλις ἀρχαία
Οἱ ἐπτά σταυροὶ ἀποτελοῦσαν ἀρχαίαν πόλιν, ἢ ὅποια εἶνε καὶ ὡς βάσις τῆς πυραμίδος, τῆς σχηματισμένης εἰς τὸ μέρος τῆς *Γωνίας*, τὸ σηματοῦμενον διὰ σταυρῶν.

272. Μωσαϊκόν.
Ἡ *Λίμνη*, ὁ *Ὠκεανός*, ἡ *Χθλαία*, τὸ *Χίον*,
Μὲ προσημῖαν, εἰς αὐτὰ κ' ἡ *Θάλασσα* σιμόνει,
Καὶ ἀπὸ μιά σταλαγματιὰ νερὸ καθενα βόζουσαν
Καὶ ποταμὸν διάσημον εὐθὺς κατασκευάζουσαν.
Ἐστὴν ὑπὸ *Γεωργίου* *Δ. Αἰσωπιδίου*

273. Ἐπιγραφή.
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κατ'ἑπιγραφῆς:
Σ Ο Δ Ι Σ Θ Η Σ Ο Δ Ν Α
Η Ρ Ο Ε Δ Ε Ω Δ Ι Ε Υ
Ο Ζ Ν Χ Ν Ε Ρ Ο Ν Π Λ Ε
Ἐστὴν ὑπὸ *τοῦ* Ἀγγέλου Ἀγγερινόν.

274. Ἀπροσδόκητον.
Διατὶ τὸ σιτόρι τὸ πηγαινόν ἐτὸ μύλον;
Ἐστὴν ὑπὸ *τοῦ* Κρητικοῦ Κασάνου.

275. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.
Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποστέλουσαν, κατὰ σειρᾶν, τὴν ἴδιαν λέξιν, τὴν ὅποια ἀποτελοῦσαν καὶ τὰ τελικὰ των.
1, Ἀρχαῖα θεά. 2, Μικρὸς ἄνθρωπος. 3, Ἐπίρρημα χρόνου. 4, Ἡ γλώσσά του τρέχει.
Ἐστὴν ὑπὸ *Χαρ. Χαυράκαμη*

276. Φωνηεντόλιπον.
κ-χρῶς-γλκρτρ
Ἐστὴν ὑπὸ *τοῦ* Ἑλληνικοῦ Ἀρμάκου

Προσοχή! Ο Μαριμπής είχε ζωντανός ακόμη! Από τα πλευρά του, τα κατατρυπημένα από σφαίρας, το αίμα τρέχει πορφυρόν' αλλά του μένει ακόμη, και έφ' όσον του μένουν όλίγοι σταγόνες, ο Μαριμπής θά προσπαζή τον τελευταίον ύπνον της μικρής πολεμιστριάς του Τράνσβααλ.

Η Κάναα δεν θά εξυπνήσει, δεν θά φυλαξή πλέον...

Η μεγάλη συμπαθητική κεφαλή της αναπαύεται αιμάσσοσα επί των γονάτων της κυρίας της... μακρά γραμμή έρουθρά επί του εδάφους μαρτυρεί, ότι συνήθρισε τας τελευταίας της δυνάμεις, διά να συρθή έως εκεί και να ξεψυχίση πλησίον της.

Πέριξ των τριών φίλων ο κύκλος εύρύνεται όλονέν. Ο Μαριμπής εξακολουθεί να γρυλλίζη άπειλητικώς.

Η Γουίλελμίνα είχε πείση, αντιμετώπιζουσα την έχθρόν, πολεμοῦσα. Το όπλον της δεν την έγκατέλειπε παρά όταν την έγκατέλειπε και η ζωή. Υπάρχει εκεί, πλησίον της.

Και αυτό επίσης έπολεμήσε γενναίως, διότι δεν άπομένει πλέον ούτε έν φυσίγιον άκαυτον.

— Αφῆστέ με να περάσω, είπε μία γλυκεία φωνή.

Η θεία Παυλίνα πλησιάζει την θετήν της κόρην. Ο Μαριμπής παύει τούς γρυλλισμούς. Έκεινή γονατίζει πλησίον της νεκρής, ο Μαριμπής την κυττάζει... κυττάζει διά τελευταίαν φοράν την κυρίαν του... Η χαίτη του ανακινείται από παρατεταμένον σπασμόν... Ο Μαριμπής δεν θά σκοτώση πλέον Άγγλους!

Η θεία Παυλίνα άκουμβζ το χέρι της εις την γενναίαν καρδίαν της εξαδέλφης του Πίετ Ούύς... Έπαυσε να πάλλη...

Τότε δύο μεγάλα δάκρυα, δύο άδάμντες αγάπης έκχειλίζουσι από τούς περιλύπους όφθαλμούς της θείας Παυλίνας και σταλάζουν επί του μετώπου της νεκρής.

Η Λιάνα και τα δίδυμα έρχονται να δώσουν τον τελευταίον άσπασμόν εις την μικράν των φίλην.

Τρεις τάφους έσκαφαν.

Είς τον μεσαίον θά καταβιβαθῆ μετ' όλίγον το πτώμα του κορασίου, τυλιγμένον εις μίαν σημαίαν με τὰ Τρανσβααλικά χρώματα.

Ο αρχηγός του άποσπάσματος, άνδρῆος πολεμιστής, του όποίου αί τρίχες ήσαν ήδη λευκαί, σηκώνει το έλαφρόν λείψανον μέσα εις το ένδοξον σάβανόν του.

Το άποθέτει μόνος του εις το βάθος του λάκκου, εις τὰ σπλάγγνα της γῆς εκείνης υπέρ της όποίας έπολεμήσαν και οι δύο, αυτός, ο γηραιός στρατιώτης, κ' εκείνή, η κόρη, η Βοεροπούλα.

Άσκεπής, έν φ' άνδρες και γυναίκες γονατίζουν πέριξ του τάφου, άπευθύνει τον τελευταίον χαιρετισμόν προς την δεκαεταίρειν συνάδελφόν του:

«Κοιμήσου έν ειρήνην, είπεν, άνδρεία εξαδέλφη του Πίετ Ούύς, εις την γῆν αυτήν της Όράγγης, της αδελφής του προτοφιλοῦς μας Τράνσβααλ.

«Η άγνή και ήρωική σου ψυχή άς επαγρυπνή ούρανόνθεν επί της χώρας ταύτης, την όποιαν τόσοσ γενναίως υπερίσπισεις!»

Φρικιασίς διατρέχει την όμηγυριν... Αί ψυχαί του γηραιού πάππου και της μικρής έγγονῆς διέρχονται άνωθεν του ανοικτού τάφου και πάλλονται από φιλοπατριάν και ήρωισμόν.

Το σώμα της νεκρής είναι εξηπλωμένον εις το βάθος της τελευταίας του κατοικίας... και το χέρι της θείας Παυλίνας ρίπτει επάνω του την πρώτην δράκα χώματος... Ο λάκκος γεμίζει.

Έπειτα η Κάναα και ο Μαριμπής θάπτονται εις τούς άλλους δύο λάκκους δεξιά και άριστερά της κυρίας των.

Οι τρεις φίλοι μένουσι ήνωμένοι και εις τον ύπνον ακόμη του θανάτου.

Μία ίτέξ σκιαζει τον τριπλοῦν αυτόν τάφον. Και επί του φλοιού του δένδρου, η Βέρ αρχηγός έχάραξε με την αιχμήν του μαχαιρίου του:

«Η εξαδέλφη του Πίετ Ούύς... Έτών δεκαεσσαίων... Θάνατος εις τούς έχθρούς!»

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

Ο συνταγματάρχης Λακώς δεν ήθέλησε να έγκαταλείψη τον εύγενή άγώνα τον όποιον ανέλαθεν. Ωρκίσθη να παραμείνη εις το Τράνσβααλ και να πολέμησῃ μέχρι της τελευταίας στιγμῆς.

Είς το σύνταγμα του κατετάχθησαν ο Γκυ και ο Χάνς... όταν λείψουσι οι άνδρες, δέχονται και την βοήθειαν των παιδιών.

Η μαμμά-Παυλίνα, η Λιάνα και η Έλζα περιποιούνται τούς τραυματίας. Όσον θά διαρκέσῃ ο πόλεμος, αυτάι δεν θά έγκαταλείψουσι την θέσιν των.

— Τι θά κάμης άμα τελειώσουν όλα; έρωτᾷ κάποτε ο συνταγματάρχης Λακώς την αδελφήν του.

— Αν θά ζω ακόμη, θά σε ακολουθήσω, αγαπητέ μου, εις την Γαλλίαν, διότι ήξεύρω καλά ότι θά περιθάλψης με προθυμίαν την χήραν και τὰ όρφανά του Βόερ...

Η Είρηνούλα επέστρεψεν εις το Παρίσι με την Λενέταν. Περιμένουσα τον πατέρα της, τον αδελφόν της, την θείαν της και τὰ εξαδέλφια της, φορούσῃ εις προς το παρόν την Μίς Φλώρ, — όχι όμως και τόσοσ πολύ, έσον άλλοτε, — και καταπλήσσει τὰς φίλας της με

την διήγησιν των περιπετειών της.

«Αν είχε διατηρήσῃ το μαῦρον εκείνο χρώμα του Βατλαπή, αι φίλαι της θά έπίστευαν βεβαίως τὰς διηγήσεις της... αλλά τὰ κόκκινα εκείνα μάγουλα, τὰ πονηρά της μάτια δεν έμπνέουσιν καμμίαν έμπιστοσύνην... Η Είρηνούλα το έννοεί και θυμόνει...

Τότε ένθυμείται τί της είχεν είπῃ η Γουίλελμίνα όταν έφρευγεν από το Ζονενστράλε.

Η Είρηνούλα την έβεβαίονεν, ότι αι φίλαι της εις το Παρίσι δεν θά την έπίστευαν όταν θά τας έλεγεν ότι «έζησαν εις την έρημον ως οι Ισραηλίται.»

— Και διατί, αφού θά τας το λέγετε; είχεν έρωτήσῃ ήσυχώς η Βοεροπούλα.

Δεν ήτο αυτό το μόνον μάθημα, το όποιον έλαθεν η μικρά Παρισινή εις τὰ βάθη της Ζουλουλάνδης.

Ένώσῃσεν έπιτέλους ότι εις αυτόν τον κόσμοσ κάθε άνθρωπος, είτε μικρός είτε μεγάλος, έχει να εκπληρώσῃ ένα προορισμόν, και ότι δεν πρέπει να έπιθυμῇ άλλον, εκτός του ίδιου του.

«Εγώ δεν είμπορώ να πολέμησω διά την πατρίδα μου... έσκέπτετο συχνά.

«Το καθήκόν μου είναι η έπιμέλεια και η ύποταγή... θά το εκπληρώσω όσον είμπορώ καλλίτερα, διά να δειχθῶ αξία των συγγενών μου, που πολέμουσ ακόμη εκεί-πέρα.»

Η Είρηνούλα έσκέπτετο καλά.

Το Τράνσβααλ έχει τον Πίετ Ούύς, η Γαλλία έχει την Ιωάνναν Δάρκ. Και όλοι γνωρίζουσι, ότι η Ιωάννα Δάρκ, πριν πολέμησῃ τούς Άγγλους, έγινεθῃ την ρόκαν της, αγαπούσε τούς γονείς, της και τούς υπήκουε.

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

[Κατά το Γαλλικόν του Paul Roland]

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑΣ

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ο υίός ενός πλουσίου έλληνος έμπόρου, έγκατεστημένον εις το Λονδίον, είχε περιπέτῃ κατὰ την νεότητά του εις μεγάλα σφάλματα. Ο γέρον πατήρ του, του όποιου περιεφρόνει τὰς νοθεσίας, έξωργίσθη εναντίον του, και διά της διδασκαλίας του τον άπεκλήρωσεν, αφήσας όλην την περιουσίαν του εις τον μεγαλύτερον υίόν του, ο όποιος ήτο καλός.

Μετά τον θάνατον του πατρός του, ο νέος έκαμε σοδράς σκέψεις, μετενόησε διά τὰ σφάλματά του και υπεσχέθη εις έαυτόν να μεταβληθῃ. Μετ' όλίγον έμαθεν ότι ο πατήρ του τον είχεν άπεκλήρωσῃ. Η είδησις αυτή δεν τῷ απέσπασε κανέν πρράπονον, κμμίαν μομφήν η βδριν εναντίον της μνήμης του πατρός του. Είπε μόνον: «Μου ήξιζεν.» Η διαγωγή αυτή περιήλθεν εις την

σιν του μεγαλύτερου αδελφού, ο όποιος, πλήρης χαρᾶς διά την μετάνοιαν και την μεταβολήν του αδελφού του, μετέβη προς συνάντησίν του, τον ήσπασθη και τῷ είπεν:

— Άδελφέ μου, διά της διαθήκης ταύτης ο πατήρ μας με καθιστᾷ γενικόν κληρονόμον του. Όμως ήθελον ναποκλείσῃ τον άνθρωπον που ήσο άλλοτε, και όχι τον άνθρωπον που είσαι σήμερα. Όθεν σου άποδίδω το μερίδιον, το όποιον σου άνήκει.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑΣ»

Αγαπητοί μου,



ΙΠΠΗ θά είναι η λύπη, που θά αισθανθῃτε σήμερα, όσοι παρακολουθεῖτε το έξοχον μυθιστόρημα, το όποιον σας τέρπει και σας συγκινεί επί ολοκληρον ήδη εξαμηνίαν: την «Βοεροπούλαν». Πρώτον, θά λυπηθῃτε διά τον θάνατον της ήρωίδος, της μικρής αλλά τόσοσ γενναίας και τόσοσ συμπαθοῦς Γουίλελμίνας. Δεύτερον, θά λυπηθῃτε διότι τελειώνει μαζί της και το μυθιστόρημα, και διακόπτεται ούτω μία από τὰς ώραιότερας σας απολαύσεις...

Και δεν ήξεύρω διατί, αισθάνομαι την ανάγκην να σας παρηγορήσω όλίγον... Εὐτυχώς, διά την δευτέραν τουλάχιστον λύπην, η παρηγορία είναι πολῦ πρόχειρος. Κάθε πράγμα, το όποιον έχει αρχήν, φυσικά έχει και τέλος. Δεν γίνεται διαφορετικά... Φαντασθῃτε πόσον η λύπη σας θά ήτο μεγαλύτερα, — και δικαιότερα — αν έξαφνα η «Βοεροπούλα», δι' οίονδήποτε λόγον, δι' οίονδήποτε δυστύχημα, έμενεν ήμιτελής!.. Έπειτα, αν έτελειώσεν η «Βοεροπούλα», υπάρχει όμως η «Διαπάλασις.» ΑΙ αυτή δεν τελειώνει ποτέ. Και ίδου ότι άμέσως, εύθυσ από του προσεχοῦς φύλλου, αρχίζει νέον μυθιστόρημα, τόσοσ ώραιον και αυτό, ώστε είμαι βέβαιος ότι θά σας λυπήσῃ επίσης μεγαλύτερον, εις το τέλος του έτους, όταν θά τελειώσῃ...

Εν τῷ μεταξύ όμως, πόσον θά σας χαρροποιήσῃ ο θαυμάσιος αυτός «Ασωτος Υίός», και πόσας φαιδράς ώρας θά σας κάμη να περάσετε, και πόσα γέλα θά σας προξενήσῃ, τουλάχιστον εις την

αρχήν, διότι αυτός την πραγματικὴν συγκίνησιν την επιφυλάσσει διά το τέλος. Υποθέτω, ότι επαρηγορήθητε αρκετὰ διά την μίαν λύπην. Τώρα μένει η άλλη.

Αγαπᾶμεν τόσοσ πολῦ τὰ πρόσωπα της φαντασίας, όταν ο συγγραφεὺς έχῃ τόσοσ δυνάμειν να μᾶς τα παρουσιάσῃ ζωντανά, ώστε ο συγγραφεὺς της «Βοεροπούλας», ώστε τα θεωροῦμεν ως πραγματικά, και χαιρόμεν εις την ευτυχίαν των, και λυπούμεθα εις την δυστυχίαν των. Ένωσῖ λοιπόν κάλλιστα την λύπην, την όποιαν θά αισθανθῃτε, όταν θά ιδῃτε σήμερα τον θάνατον της Γουίλελμίνας, και θά παρασταθῃτε εις την δδουνηράν, την συγκινητικὴν της ταφήν επί του πεδίου της μάχης...

Και σημειώσατε, ότι η Γουίλελμίνα δεν είναι και τόσοσ φανταστικόν πρόσωπον, όσον είναι τὰ των συνήθων μυθιστορημάτων. Η εξαδέλφος της, ο ήρωικός εκείσων Πίετ Ούύς, είναι ιστορικόν πρόσωπον, και όλοι οι Βόερς λατρεύουσι την μνήμην του παιδιού αυτού, το όποιον υπήρξε τόσοσ γενναίον. Η εξαδέλφη του είμπορεί να μὴν έλέγετο Γουίλελμίνα Μάκ Νέβιν, το όνομα αυτό είμπορεί να είναι άγνωστον εις το Τράνσβααλ. Αλλά μόνοσ το όνομα. Διότι πόσαι Βοεροπούλαι διέπρεψαν εις τον τελευταίον πόλεμον, πόσαι εφάνησαν γενναίαι, όσον η ήρωίς μας, πόσαι απέθανον, όπως και αυτή, επί του πεδίου της μάχης!.. Ο συγγραφεὺς άντέγραψεν εκ του φυσικοῦ, και αν μερικαί λεπτομέρειαι είναι φανταστικαί και μόνοσ όμοιαλῆθεις, αλλά ο παιδικός αυτός ήρωϊσμός, η παιδική φιλοπατρία, όπως την περιγράφει, δεν είναι πλάσμα της φαντασίας του.

Ναί, εκατοντάδες Βοεροπούλαι — και Βοερόπουλα, — άνδρῆται και ένθουσιώδεις όσον η ιδική μας, υπήρξαν πραγματικῶς, έζησαν με σάρκα και με όστά και πολλαί εξ αυτών εύρον τον ένδοξον, τον άπαραμίλλον, τον ανεκτίμητον θάνατον της Γουίλελμίνας. Αλλά η λύπη, την όποιαν μᾶς προξενεί τοιοῦτος θάνατος, πόσον όλίγον όμοιάζει με την λύπην την κοινήν! Ω, αυτή δεν έχει ανάγκην παρηγορίας!.. Είναι συγκινήσις άνωταία, ύψηλοτέρα, είναι θαυμασμός, είναι λατρεία, είναι πόθος προς μίμνησιν, είναι ένθουσιασμός. Τα δάκρυα της λύπης αυτής, η όποία έγκλείει τόσα ώραια πράγματα, είναι τὰ ευγενέστερα δάκρυα, τὰ όποια είμπορεί να θολώσουν ευκυσθήτους νεανικούς όφθαλμούς...

Εὐτυχῆς ο λαός, ο ανατρέφων με τοιαύτας αρχᾶς, με τοιαύτας παραδόσεις τὰ τέχνα του, τούς υίους του, τας θυγατέρας του!.. Ο λαός αυτός δεν χάνεται ποτέ. Δεν θά υποδουλωθῃ ποτέ, δεν θά σβείσῃ ποτέ από την ιστορίαν... Όταν έτελειώσῃ το μικρόν δράμα, το όποιον συνεκίνησε τούς αναγνώστας της

«Διαπάλασεως», έτελειώνε συγχρόνως και το άλλο δράμα, το μεγάλο, το όποιον επί τριετίαν σχεδόν συνεκίνησεν όλον τον κόσμοσ. Μαζί με την «Βοεροπούλαν» έτελειώσε και ο πόλεμος. Η συνθήκη της ειρήνης υπεγράφη μεταξύ Βόερς και Άγγλων. Και ο κόσμοσ παρέστη πρό του εκπληκτικοῦ θεάματος δύο λαών συνθηκολογούντων μετά μακρόν πόλεμον, χωρίς να ήξυρη κανείς, χωρίς να είμπορή κανείς να είπῃ, ποίος είναι ο ήττημένος και ποίος είναι ο νικητής! Και πραγματικῶς, τόση υπήρξεν η άνδρεία των επί τέλους ήττηθέντων Βόερς, και τόσοσ μεγάλη η φθορά των έχθρῶν των, ώστε η ήττά των έθεωρήθη κατ' ουσίαν ως νίκη. Και ήναγκάσθησαν μὴν να υποτάχθουσι εις την επικυριαρχίαν της Άγγλίας, αλλά επέτυχον άυτονομίαν, επέτυχον άμνηστειαν, και αντί να πληρώσουν πολεμικὴν αποζημίωσιν, την επλήρωσαν οι Άγγλοι.

Όλίγοι ήττημένοι εις την ιστορίαν του κόσμου έκαμαν τόσοσ έντιμον και υπερήφανον συνθήκην ειρήνης. Αλλά ο ήττημένοι αυτοί όνομάζονται Βόερς, και έχουν, βλέπετε, Βοεροπούλας, και έχουν Βοερόπουλα, και ήξεύρουσι όλοι ναποθνήσκουσι επί του πεδίου της μάχης, και ήξεύρουσι να αντιμετώπιζουσι τον ισχυρότερον, τον πολυπληθέστερον έχθρόν με την αφοβίαν, με το ήρωϊκόν εκείνο θάρρος, το όποιον έμπνέει μόνη η προς την πατρίδα αγάπη!

Υπήρξεν εποχή, — όχι πολῦ μακροσμένη, — κατὰ την όποιαν τὰ ίδια έλεγαν διά τούς Έλληνας, διά τὰ Έλληνόπουλα, διά τὰς Έλληνοπούλας. Αρα γε δεν θά ξεναγυρίσῃ ποτέ πλέον αυτή η εποχή;

Σας άσπάζομαι, ΦΑΙΔΑΝ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ υπό ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΔΙΑ ΤΟΥ ΡΙΟΥ ΓΙΟΧΑΟΥΖΕΝ.

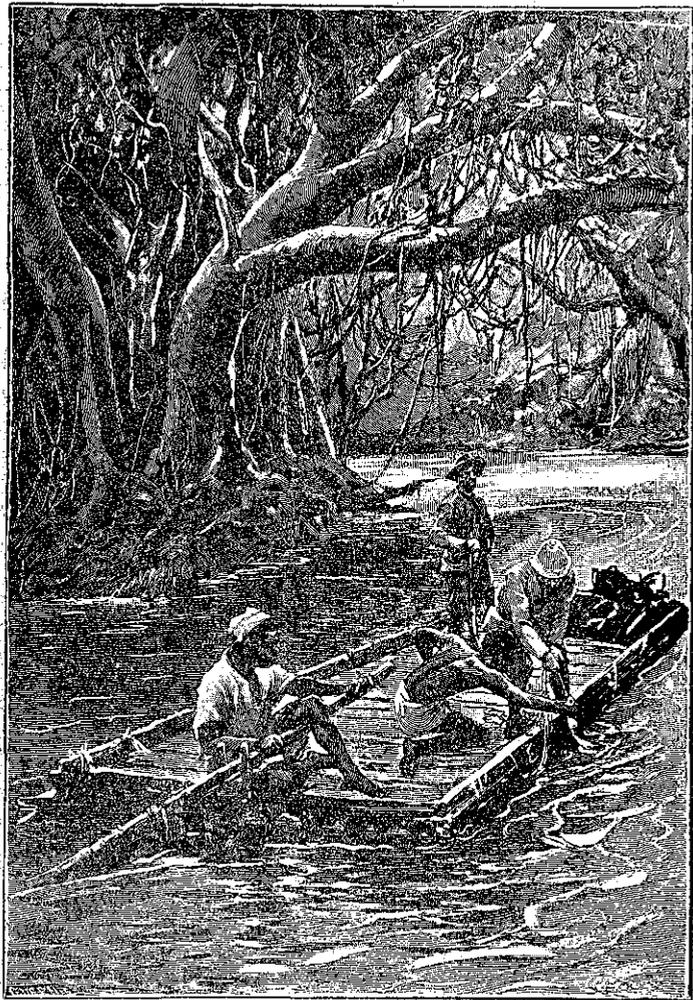
Ητο η έκτη και ήμισία πρωινή ώρα, της 19 Μαρτίου, όταν η σχεδιά απέπλευσεν, άπεμακρύνθη από την όχθην και ήκολούθησε το ρεύμα του ρίου Γιοχάουζεν.

Μόλις έφεγγε. Νέφη διέτρεχον τὰς ύψηλάς ζώνας του αιθέρος υπό την ώθησιν άνέμου ισχυροῦ. Αν δεν ήπειλειτο βροχή, ήτο όμως πιθανόν ότι ο ούρανός θά διετηρεῖτο συννεφώδης καθ' όλην την διάρκειαν της ημέρας.

Ο Κάμης και οι σύντροφοί του δεν είχαν λόγον να παραπονώνται διά τοῦτο, απεναντίας έπρεπε να είναι πολῦ ευχαριστημένοι, αφ' ου έπρόκειτο να ταξεί-

δεύσουν διά ποταμού πολὺ ἐκτεθειμένου εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἡ σχεδιά, ἐπιμήκης τὸ σχῆμα, εἶχε πλάτος ὄχι μεγαλύτερον τῶν ὀκτῶ ποδῶν, μήκος δὲ δώδεκα. Ἦτο ἀκριβῶς ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ τέσσαρα πρόσωπα καὶ διὰ τὰ ὀλίγα πράγματα, τὰ ὅποια εἶχον συμπαραλάβῃ οἱ ταξιδιώται. Ἦσαν δὲ ταῦτα: ἡ μεταλλίνη φυσίγγιο-θήκη, τὰ ὄπλα, — ἦτοι αἱ τρεῖς καραμβίνας, — ἡ προχόη, ἡ χύτρα καὶ τὸ φλυζάνιον. Ὅσον διὰ τὰ τρία ρεβόλβερ,



« Ὁ δὲ Λάγκας γονατιστὸς πλησίον του, παρηκολούθει τὴν ἀλιεῖαν με ζώηρον ἐνδιαφέρον. » (Σελ. 204, στήλ. γ'.)

τὰ ὅποια ἦσαν ὀλκῆς μικροτέρας παρὰ αἱ καραμβίνας, δὲν ἤμποροῦσαν νὰ χρησιμοποιήσουν καὶ δι' αὐτὰ τὴν φυσίγγιοθήκην τοῦ ἱατροῦ. Μετρήσαντες τὰ φυσίγγια, τὰ ὅποια ὑπῆρχον εἰς τὰ θυλάκιά των, ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ εἶδον ὅτι δὲν εἶχον νὰ ρίψουν εἰμὴ περὶ τὰς εἴκοσι βολὰς. Ἄλλως τε, πιθανὸν νὰ μὴ παρουσιάζετο ἀνάγκη νὰ τα μεταχειρισθοῦν. Τὸ ζήτημα ἦτο, ὅτι οἱ κυνηγοὶ δὲν θὰ ἔστεροῦντο ἐφοδίων, ἕως ἔτου θὰ ἔφθανον εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Οὐμπάγκη.

Εἰς τὴν πρῶραν τῆς σχεδίας, ἐπάνω

εἰς στρῶμα ἐκ χύματος ἐπιμελῶς στοιβαγμένου, ὑπῆρχε σωρὸς ξηρῶν ξύλων. ὁποῖος εὐκόλως ἠδύνατο νὰ νανειωθῇ, ἐν τῇ περιπτώσει ὁ Κάμης θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην πυρὸς καὶ ἐκτὸς τῶν ὥραν τῆς σταθμίσσεως. Εἰς τὴν πρύμνην, ἰσχυρὰ κώπη, κατασκευασθεῖσα, ἀπὸ μίαν σαπίδα, θὰ τοῖς ἐπέτρεπε νὰ διευθύνουν τὴν συσκευὴν, ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὴν διατηροῦν ἐπὶ τοῦ ρεῦματος.

Μεταξὺ τῶν δύο ὄχθων, εἰς πλάτος πενήκοντα περίπου μέτρων, τὸ ρεῦμα

ἐκινεῖτο μὲ ταχύτητα ἐνόςχιλιομέτρου τὴν ὥραν. Με τοιοῦτον πλοῦν, ἡ σχεδιά θὰ ἐχρειάζετο περὶ τὰς εἴκοσι ἡμέρας διὰ νὰ διανύσῃ τὰ τριακόσια χιλιόμετρα, τὰ ὅποια ἐχώριζαν τὸν ὄχθον καὶ τοὺς συντρόφους τοῦ ἀπὸ τὴν συμβολῆν τοῦ Οὐμπάγκη. Ἐκέρδιζαν τὸ ἡμισυ σχεδὸν τοῦ χρόνου τὸν ὅποιον θὰ ἐξώδευαν ἂν ἐπεζοπόρουσαν διὰ τοῦ δάσους, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου τὸ ταξίδιον τῶρα θὰ ἐγένετο ἀκόπως.

Ὅσον διὰ τὰ προσκόματα, τὰ ὅποια ἠδύνατο νὰ φράττουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸν ροῦν τοῦ Γιοχάουζεν, περὶ τούτων οὐδὲν ἐγνώριζαν. Ἐξ ἀρχῆς ἐφαίνετο μόνον ὅτι τὸ ποτάμιον ἦτο βαθὺ καὶ ἐλικοειδές. Ἐπρεπε νὰ ἐπισκοποῦν προσεκτικῶς τὸν ροῦν ἂν ποὺ ἐσχηματίζοντο καταρράκται ἢ ρεῦματα ὀρμητικὰ, ὁ ὁδηγὸς θὰ ἐνήργει κατὰ τὰς περιστάσεις.

Μέχρι τοῦ σταθμοῦ τῆς μεσημβρίας, ὁ πλοῦς ἐξηκολούθησεν ἄνευ δυσχερειῶν. Χειριζόμενος τὴν κώπην, ἀπέφευγε τὸν ἀντίρροον, τὸν παραγόμενον ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀκρωτήρια τῆς ὄχθης. Ἡ σχεδιά δὲν συνεκρούσθη οὔτε μίαν φορὰν, χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τοῦ Κάμη ὁποῖος διὰ ῥωμαλέας χεῖρας ἀπεμακρύνετο ἀπὸ κάθε κακοτοπιᾶν.

Ὁ Τζῶν Κόρτ, καθήμενος παρὰ τὴν πρῶραν, με τὴν καραμβίναν πλησίον του

παρητῆρει τὰς ὄχθας μ' ἐνδιαφέρον καθαρῶς κυνηγητικόν. Ἐσυλλογίζετο νὰ νανειώσῃ τὰς προμηθείας ἂν θήραμά τι τριχωτὸν ἢ πτερωτὸν ἐπλησίαζεν εἰς ἀπόστασιν βολῆς, θὰ ἐφρονεῖτο ἀμέσως. Τοῦτο δὲ συνέβη περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν. Σφαῖρα κατέρριψεν ἄπνου ἓνα «βάτερμπουκ», εἶδος ἀντιλόπης παραιοταμίου.

— Καλὴ ριζιά! εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Ἀνωφελῆς ὅμως, ἀπεκρίθη ὁ Τζῶν Κόρτ, ἂν δὲν ἤμποροῦμεν νὰ πάρωμεν τὸ ζῖον.

— Αὐτὸ γίνεται ἔτι στιγμή! ὑπέλαβεν ὁ ὁδηγός.

Καί, ἀντιστηριχθεὶς ἐπὶ τῆς κώπης, ἔφερε τὴν σχεδίαν πλησίον τῆς δεξιᾶς ὄχθης, εἰς τὸ μέρος ὅπου κατέκειτο ἡ ἀντιλόπη. Τὸ ζῖον μετ' ὀλίγον διεμελίσθη, καὶ τὰ χρήσιμα τεμάχια τοῦ ἐφυλάχθησαν διὰ τὰ δύο γεῦματα τῆς ἡμέρας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ ἐχρησιμοποίησε τὴν ἀλιευτικὴν του ἐμπειρίαν, μολονότι δὲν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του παρὰ στοιχειώδη ἐργαλεῖα: ὀλίγον σπάγον, εὐρεθέντα εἰς τὸν κλωβὸν τοῦ ἱατροῦ, καὶ ἀντι ἀγκίστρων ἀκάνθας ἀκακίας, δολωμένας μὲ μικρὰ κομματάκια κρέατος. Τὰ ψάρια τοῦ ποταμοῦ, πολλὰ τῶν ὅποιων ἀγαφαίνοντο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὄχι κατεδέχοντο νὰ το τ σ ι μ π ἦ σ ο υ ν ;

Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ εἶχε καθήσῃ εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τῆς σχεδίας, ὁ δὲ Λάγκας γονατιστὸς πλησίον του, παρηκολούθει τὴν ἀλιεῖαν με ζώηρον ἐνδιαφέρον.

Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ λαύρακες τοῦ ρίου Γιοχάουζεν δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἀδηφάγοι καὶ ἡλίθιοι ἀπὸ ἄλλους, διότι εἰς ἐξ αὐτῶν δὲν ἤρρησε νὰ καταπιῇ τὸ ἀγκίστρον καὶ νὰ πιασθῇ. Ὁ ἰχθὺς οὗτος ἐζύγιζεν ὀκτὼ ἕως ἐννέα λίτρας. Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπωμεν, ὅτι οἱ ταξιδιώται δὲν ἀνέβαλον διὰ τὴν αὔριον ὅ,τι ἠδύνατο νὰ κάμουν σήμερον: νὰ τον καταβροχθίσουν.

Ὅταν λοιπὸν ἐσταμάτησαν τὴν μεσημβρίαν, τὸ πρῶγευμα ἀποτελέσθη ἀπὸ ψητὸν φιλέτον ἀντιλόπης καὶ ἀπὸ τὸν λάβρακα, ἐκ τοῦ ὅποιου δὲν ἔμεινε παρὰ τὸ ψαροκόκκαλον. Διὰ τὸ γεῦμα, ἀπεφασίσθη νὰ κάμουν σοῦπα μ' ἐν καλὸν τεμάχιον ἀντιλόπης. Καὶ ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ βράσῃ πολλὰς ὥρας, ὁ Κάμης ἤναψε φωτιὰν εἰς τὴν πρῶραν τῆς σχεδίας, ἔστησεν ἐπάνω τὴν χύτραν, καὶ ἔπειτα ὁ πλοῦς ἐπανελήθη καὶ ἐξηκολούθησεν ἀδιάκοπος μέχρι τῆς ἑσπέρας.

Τὸ ψάρευμα δὲν ἔφερεν ἀποτελέσματα ἀπόγευμα ἐκεῖνο. Περὶ τὴν ἕκτην ὥραν ὁ Κάμης ἐσταμάτησεν ἀπέναντι στενῆς καὶ πετρώδους ἀκροποταμίας, σχιζομένης ἀπὸ τοὺς κλώνους ἐνὸς κομμοδένδρου, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κ ρ α μ π ἂ. Ὁ τόπος ἦτο κατάλληλος πρὸς διανυκτέ-

ρουν. Ἀχιβάδες, μύδια καὶ ἄλλα διάφορα ὄστρακα ἦσαν ἄρθονα εἰς τοὺς βράχους ἐκείνους. Ταῦτα, ἄλλα μὲν ρευμένα καὶ ἄλλα ὠμά, θὰ συνεπλήρουν εὐαρέστως τὸ ὄψολόγιον τῆς ἑσπέρας. Ἄν εἶχαν μόνον ὀλίγον ἀλάτι καὶ τρία-τέσσαρα παξιμάδια, τὸ γεῦμα θὰ ἦτο τέλειον. . .

Ἐπειδὴ ἡ νύξ προηγέλετο συνεφεώδης καὶ σκοτεινῆ, ὁ Κάμης ἔκρινε φρονιμώτερον νὰ μὴ ταξιδεύσουν. Τὸ ρίου Γιοχάουζεν παρέσυρε κάποτε κορμούς πελωρίους. Σύγκρουσις μὲ κανένα ἐξ αὐτῶν ἤμποροῦσε νὰ εἶνε πολὺ ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν σχεδίαν. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ διανυκτερεύσουν ἐκεῖ, παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ κομμοδένδρου, ἐπὶ σωροῦ χόρτων.

Χάρις εἰς τὴν διαδοχικὴν φρούρησιν τοῦ Τζῶν Κόρτ, τοῦ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ τοῦ Κάμη, τὸ μικρὸν στρατόπεδον δὲν ἐδέχθη καμμίαν ὄχληράν ἐπίσκεψιν. Κραυγαὶ πιθήκων ἠκούοντο μόνον ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ συνεχῶς.

— Καὶ πολὺ νὰ βεβαιώσω ὅτι αὐτοὶ δὲν ὀμιλοῦσιν! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὅταν, ἐξυπνήσας τὴν πρῶϊαν ἡτοιμάζετο νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ διαυγὲς ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ τὸ πρόσωπόν του καὶ τὰς χεῖρας του, τῶν ὅποιων δὲν εἶχον φεισθῆ τὰ κακοποιὰ ἔντομα.

Τὴν πρῶϊαν ἐκείνην, ἡ ἀναχώρησις ἀνεβλήθη διὰ πολλὴν ὥραν. Ἐπιπτε βροχὴ ραγδατοτάτη. Ἦτο φρονιμώτερον

νὰ σταθοῦν ἕως νὰ παρῆλθῃ ὁ κατακλυσμὸς ἐκεῖνος. — φαινόμενον ἄλλως τε συχνότατον εἰς τὴν ἰσημερινὴν Ἀφρικὴν Τὸ πυκνὸν φύλλον τοῦ κομμοδένδρου ἐπροφύλαξε τοὺς ταξιδιώτας ὅπως δῆποτε, μέχρι τινὸς δὲ καὶ τὴν σχεδίαν, ἡ ὁποία ἦτο δεμένη παρὰ τὰς ἰσχυρὰς του ρίζας. Πρὸς ἐπίμετρον, ὁ καιρὸς ἦτο θυελλώδης. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ποταμοῦ, αἱ σταγόνες τοῦ ὕδατος ἐσχηματίζον μικρὰς ἤλεκτρικὰς φουαλίδας. Μακρόθεν ἠκούοντο βρονταί, ἄνευ ἄστραπῶν. Χάλαξα ὅμως δὲν ἤπειλε, διότι τὰ ἀπέραντα δάση τῆς Ἀφρικῆς ἔχουν τὴν ιδιότητά νὰ ἐμποδίζου τὴν πτώσιν τῆς.

(*Ἐπεται συνέχεια) Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΓ'.

Ἡ Μαρία ἀπόρησε πολὺ, πῶς ἡ μυῖγες, ποῦ ἄλλη φορὰ τες ἔπερνε γιὰ θερία καὶ τες ἐφοβεῖτο τόσον, ἔφευγαν καθὼς ἐκουνούσε τὴν πετσέτα, κατατρομαγμένες, χωρὶς νὰ τὴν πειράζουν καθόλου.

Ἀπὸ αὐτὸ ἐπῆρε θάρρος καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον.

— Δὲν θέλω νὰ φοβοῦμαι πιά, ἔλεγε. Θέλω νὰ λάξω ζωὴ, θέλω νὰ γίνω διαφορετικὴ, δὲν θέλω νὰ με λένε πιά Κυρία Τρομάρα.

Θέλω δὲν θέλω, θέλω-δὲν θέλω. . . Βλέπετε, ὅτι μέσα ἔστην ψυχὴ τῆς Μαρίας ἄρχισε νὰ ἐξυπνᾷ ἡ θέλησις. Τί μεγάλη καὶ θαυμαστὴ δύναμις ποῦ εἶνε, παιδιὰ μου, αὐτὴ ἡ θέλησις! Ἔτσι, μόνον μ' αὐτὴ τὴ δύναμι, μόνον ἐπειδὴ τὸ ἦ θ ε λ ε ν, ἡ Κυρία Τρομάρα ἄλλαζεν ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα περισσότερο, καὶ λίγο-λίγο ἡ ἀνόητη καὶ ἡ φοβηταῖα Μαρία ἐγίνετο γενναία καὶ λογικὴ.

Τῶρα πιά δὲν φοβᾶται τὰς πράσινες σαῦρες, οὔτε τὰς πέρνει γιὰ κροκοδείλους. Ἄν τυχὸν πέσῃ ἡ καρέκλα τῆς, δὲν πιστεύει πιά ὅτι ἀποκάτω εἶνε ρινόκερος. Καὶ ὅταν τῆς κάμουν λουτρό, δὲν τρέμει μήπως πνιγῇ. . .

Καὶ τὰς ἀράχνες ἀκόμη δὲν τες φοβᾶται. Τὰς σιχάινεται μόνον, καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὴν κατηγορήσουμε, γιὰτί καὶ πολλοὶ ἄλλοι σιχάινονται τὰς ἀράχνες. Νὰ ἰδῆτε ὅμως, ποῦ μιά μέρα ἡ Μαρία ἐνίκησε καὶ τὴν σιχαμάρα τῆς.

Ὁ ἀδελφός τῆς, ὁ Ἀχιλλεύς, ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ πόδι μίαν ἀράχνην καὶ τῆς τὴν ἐδίδε. Ἐκεῖ ἦταν καὶ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός τῆς, ὁ Κρίτων.

— Νὰ ἰδοῦμε, θὰ τὴν πιάσῃ; ἔλεγεν ὁ Κρίτων. — Δὲν θὰ τὴν πιάσῃ! ἔλεγεν ὁ Ἀχιλλεύς.

— Ὅχι, θὰ τὴν πιάσῃ. — Ἐγὼ λέγω πῶς δὲν θὰ τὴν πιάσῃ. — Θὰ τὴν πιάσῃ, ἐπέμενεν ὁ Κρίτων.

Πραγματικῶς, ἡ Μαρία τὴν ἔπιασε καί. . . τὴν ἄφισεν ἐλεύθερη.

(Προσεχῶς τὸ τέλος)



Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Τέλος. Ἰδε σελ. 198.)

Κος ΔΑΡΑΣ (πρὸς τὸν Πόπον). — Ἡ ἱστορία σου τὸν ὠφέλησε. Χαίρω πολὺ... διότι εἶνε ἐντροπή, παιδί τῆς ἡλικίας σου νὰ φοβᾶται τοὺς βρυκόλακας.

Ποπος. — Ἐγὼ δὲν θὰ φοβηθῶ πιά ποτὲ ἐπὶ τῆ ζωῆ μου. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι τώρα δᾶ, ἡ καρδιά τοῦ Ἀριστείδου κτυπᾷ πολὺ δυνατὰ.

(Ἀκούεται ἀπὸ τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἡ φωνὴ τοῦ Ἀριστείδου, ὁ ὁποῖος κρᾶζει πρὸς βοήθειαν ἐντρομος.)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Χριστέ μου! Παναγία μου!... Μπαμπᾶ! Πόπο! Μπαμπᾶ! (Ὁ Ἀριστείδης ἐπιστρέφει κατατρομαγμένος, με σδυμένον κερί, σφουγγίζων τὸ πρόσωπόν του.)

Κος ΔΑΡΑΣ. — Ἐ, τί εἶνε; ... τί σου συνέβη;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — ὦ μπαμπᾶ μου! Μὴν τὸ πιστεύσετε, ἂν δὲν θέλετε... εἶνε ὅμως ἀληθινόν, τὸ αἰσθάνθηκα!

Κος ΔΑΡΑΣ. — Τί αἰσθάνθηκες;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Νᾶ, καθὼς ἄνοιξα τὴν δουλάπα, κάποιος μοῦδωκε ἓνα δυνατὸ μπάτσο κατὰμουτρα, καὶ μοῦσβουσε τὸ κερί.

Κος ΔΑΡΑΣ. — Μπάτσο; Πῶς εἶνε δυνατὸν; ... Αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτον!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Καὶ ὅμως ἐγένεν. Ἄχ, Παναγία μου, ἀκόμη τρέμω... Ἄ, νὰ καὶ τὸ κερί μου σδυμένο, με τὸ φυτίλι σπασμένο... Βλέπετε ὅτι δὲν σας λέγω ψέματα.

Κος ΔΑΡΑΣ. — Κάτι συμβαίνει ἐδῶ... Πρέπει νὰ ὑπάγω νάνακαλύψω τὴν αἰτίαν... Ἀνάπατέ μου τὸ κερί... Σεῖς περιμένετε ἐδῶ, καὶ τώρα θὰ ἔλθω νὰ σας πῶ (Ἐξέρχεται.)

Ποπος. — Σοῦ ἔδωσαν μπάτσο κατὰμουτρα καὶ σου ἔσβουσαν τὸ κερί; Πολὺ παράξενο! Μήπως ἡ ψυχὴ τῆς μητέρας εἶνε θυμωμένη; ... Τῆς ἔκαμες τίποτε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Ναι, Πόπο μου. Θυμώμμι ὅτι μιὰ μέρα, λίγον καιρὸ πρὶν πεθάνῃ, μ' ἔβαλε νὰ τῆς διαβάσω τὴ Σύνοψιν κ' ἐγὼ δὲν ἤθελα. Ἴσως γι' αὐτὸ ἡ ψυχὴ τῆς εἶνε θυμωμένη μαζί μου.

Ποπος. — Ἄ! αὐτὸ θὰ εἶνε! αὐτὸ εἶνε! Γιατί δὲν τῶλεγες; ... Ἐγὼ δὲν τὴν ἐλόπησα ποτὲ τῆ μητέρα, καὶ γι' αὐτὸ ἡ ψυχὴ τῆς δὲν μου ἔκαμε τίποτε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶχα πολὺ δίκιο ποῦ δὲν ἤθελα νὰ πάγω μόνος μου εἰς τὸ δωμάτιον τῆς... Ἄμ' δὲν θὰ ξαναπατήσω τώρα; (Ὁ Κος Δάρας ἐπιστρέφει.)

Ποπος (πρὸς τὸν πατέρα του). — Ἐννοια σας, μπαμπᾶ! Τώρα ξεύρομε τί συμβαίνει... Μὴν κοπιᾶζετε σεῖς.

Κος ΔΑΡΑΣ. — Κ' ἐγὼ το εἶδα... Ἄλλὰ τί ἐμάθετε σεῖς;

Ποπος. — Ὁ Ἀριστείδης μοῦ ὡμολόγησε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἐθύμωσε κάποτε τὴ μπαμπᾶ, καὶ γι' αὐτὸ φαίνεται, ἡ ψυχὴ τῆς ἤθελε νὰ τον τιμωρήσῃ....

Κος ΔΑΡΑΣ. — Μπα! τ' εἶνε αὐτά; Πάλι ἄρχισες νὰ πιστεύῃς τέτοιες ἄνοησίες, σὺ, ποῦ σ' ἐπίστευαν λογικώτερον ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου; (πρὸς τὸν Ἀριστείδην.) Ἄκουσον. Εὐρῆκα τὴν αἰτίαν τοῦ μπάτσου σου. Πληροῖν τῆς δουλάπας εἶνε τὸ παράθυρον. Τὸ παράθυρον αὐτὸ ἔχει ἓνα βαρὺ παραπέτασμα. Τὸ φύλλον τῆς δουλάπας, ὅταν ἀνοίγῃ ὀλωσδιόλου καὶ με ὀρμηγὴν, εὐρίσκει τὸ σχοινίον τοῦ παραπετάσματος, τὸ πιέζει καὶ τὸ τεντώνει. Ἦντε τὸ παραπέτασμα ἀναπηδᾷ καὶ αὐτὸ σ' ἐκτύπησεν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ σου ἔσβουσε τὸ κερί. (πρὸς τὸν Πόπον.) Σίνα δὲν σ' ἐπίβραζε, διότι φαίνεται, σὺ δὲν ἄνοιγες τὸ φύλλον τῆς δουλάπας ὀλωσδιόλου.

Ποπος. — Ἀλήθεια, τὸ θυμώμμι ὅτι δὲν τὸ ἄνοιξα ὀλωσδιόλου...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Ἄ!... κ' ἐγὼ θυμώμμι ὅτι ἀπὸ τῆ βία μου καὶ ἀπὸ τὸ φόβο μου τὸ ἄνοιξα με ὀρμηγῇ.

Κος ΔΑΡΑΣ. — Τὸ εἶδατε; Ἐπίβραζε με καὶ αὐτὸν τὸν πονηρὸν!.. Τώρα πᾶμε νὰ σας τὸ δείξω καὶ ἐπὶ τόπου. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ θὰ σε θεραπεύσῃ, Ἀριστείδη, γιὰ πάντα.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟΜΟΙ
“ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ”

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΣ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΣ 8 (οἱ ἐξῆς: 1.3.8.9.12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΥΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντηθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΣ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ. 3. — Χρυσόδετος φρ. 6.

ΤΟΜΟΣ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Δ' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερῆς, με τὰ περιεχόμενα ἑκάστου τόμου τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, στέλλεται πρὸς πάντᾳ αἰτούντα.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἀπροσδόκητον. — Ἴδου μιὰ πονηρὰ Ἀσκήσις, τῆς ὁποίας ἡ λύσις κατατὰ δυσκολωτάτη, ἀκριβῶς ἔνεκα τῆς εὐκολίας τῆς.

Πρόκειται νὰ δώσωμεν εἰς μιαν ἐρώτησιν, τὴν ἀπλουστεράν, τὴν φυσικωτέραν, τὴν στοιχειωδέστεράν ἀπάντησιν, — ἐκείνην τὴν ἀπάντησιν διὰ τὴν ὁποίαν δὲν χρειάζεται οὐτε μεγάλη σοφία, οὐτε εἰδικὰ γνῶσεις, — μιαν ἀπάντησιν τελειοπάντων, τὴν ὁποίαν θὰ ἠμπορούσα νὰ δώσῃ καὶ ἓνα μικρὸ παιδί.

Φανταζόμεθα, ὅτι ὁ ἐρωτῶν δὲν περιμένει τοιαύτην ἀπάντησιν, καὶ δὲν πηγαίνει ὁ νοῦς μακρὰ ἀμέσως. Δι' αὐτὸ ἡ λύσις τῶν ἀπροσδοκῆτων εἶνε δύσκολος.

Ἐρωτήσεις: — Τί ἔγινε τὸ ξηρό; τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅταν ἔπεσον εἰς τὸν Γρανικόν;

Σταθίτε: μὴν ἐρευνησέτε τὴν ἱστορίαν σας, διότι δὲν θὰ μάθετε τίποτε. Ἡ ἀπάντησις εἶνε ἀπλούστατα: Ἐβράχη. Πῶς; δὲν τὸ ἐπεριμένετε; Ἄλλὰ δι' αὐτὸ τὸ λέγομεν καὶ Ἀπροσδόκητον.

Ἄλλο παράδειγμα: «Ποῖος ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως φορεῖ τὸ μεγαλύτερον καπέλο;»

Τρέχα γύρευε τώρα νὰ εὔρης θλου; συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως καὶ νὰ μετρήσῃ: τὰ καπέλα των!.. Ἄλλὰ καὶ ὁ ἐρωτῶν δὲν ἐννοοῦσε νὰ σε βλῆ εἰς τῶσον κόπον. Ἡ ἀπάντησις που θέλει εἶνε ἡ ἐξῆς: «Ὁ ἔχων τὸ μεγαλύτερον κεφάλι.» Ἡ ἀπλούστερον!

Κι' ἄλλο: «Πότε ὁ σκύλος ἐμβαίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν;» Ἐκεῖνός σε καμμίαν εἰδικὴν περιπέτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν νὰ ἐπιτρέπεται εἰς τοῦ σκύλου νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Ὅχι βέβαια! Καὶ ἀπαντᾶτε με τὸ πονηρὸν σας μεδίημα: «Ὅταν εὐρίσκῃ τὴν θύραν ἄνοιχτήν.»

Καὶ ἐν τελευταίῳ παράδειγμα, διὰ νὰ ἐνοήστε καλὰ-καλὰ τί σημαίνει Ἀπροσδόκητον: «Πότε τὸ Πάσχα δὲν πέφτει Κυριακῆν;» Καὶ ἡ ἀπάντησις. Ποτέ!

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πῶς νὰ λέγεται ἄρ' γέ ὁ Τραπεζούντιος, ποῦ δημοσιεύει Παιδικὰ Πνεύματα ἐπὶ τῆς Διαπλάσεως; ἐρωτᾷ ἡ ἀδελφὴ τῆς Πέτρας Σκαρδάλου. — Μὰ δὲν ἔχει τὸνομά του; ἐρωτᾷ ἡ μαμά. — Ὅχι μόνον Π. Χ.

Καὶ ἡ Πέτρα Σκαρδάλου: — Τότε λοιπὸν ὀνομάζεται ἡ Πρὸ Χριστοῦ, ἢ Παραδείματος Χάριν.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου

Ἡ Μαργαρίτα τῆς Ἀκροπόλεως ἐπιπλήττει τὸν μικρὸν ἀνεψιὸν τῆς:

— Ἀνόητε, τοῦ λέγεις, χθὲς δὲν πῆγες σχολεῖο ἐπειδὴ ἦσουν ἀσθενής; σήμερα... γιατί; — Ἐννοια σου, θείσασ, ἀπαντᾷ ὁ μικρός; μὴ θυμώμμι, ἐγὼ εἶπα ἐτὸ δάσκαλο ὅτι θὰ εἶμαι καὶ σήμερα.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Κυθαθηναίου.

Ὁ κύριος φωνάζει τὸν ὑπρέτην τοῦ Κουφινοκέφαλκην:

— Γιὰ κῦττα ἐδῶ! Μοῦ ἔφερες δυὸ ὑποδήματα τοῦ ἴδιου ποδιοῦ.

Ὁ Κουφινοκέφαλκην ἐτέρχεαι, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει ἀηληπισμένος:

— Μὰ καὶ τὸ ἄλλο ζευγάρι ἐστὶ εἶνε, κύριε... Ἐστία ὑπὸ τοῦ Αἰαθυρίου Ρόδου

ΑΔΑΠΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ!

«Νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας; ... Μὰ τί συμβαίνει; ... μήπως μας ἀπειλεῖ κανένας κίνδυνος καὶ δὲν τὸ γνωρίζομεν; ...» — Ναι, ἀγαπητοὶ μου! σὰς ἀπειλεῖ ἓνας κίνδυνος, τὸν ὁποῖον δὲν μαντεύετε, καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε πραγματικός, ὅπως καθε ἄλλος: οὗς ἀπειλεῖ ὁ κίνδυνος τῆς πλῆξεως; καὶ τῆς ἀνίας, τώρα τὰς διακοπὰς, ποῦ κλείουν τὰ σχολεῖα, καὶ παύουν τὰ μαθήματα, καὶ διακοπτεται ἡ μελέτη...

Καὶ ἐνὰ μέσον διὰ ἀποφύγετε αὐτὸν τὸν κίνδυνον, — τὸ καλλίτερον ἔσως, — εἶνε νὰ προμηθευθῆτε βιβλία τεργνά, εὐχάριστα, διδακτικὰ καὶ... εὐθηνά, καὶ νὰ διεργεσθε τὰς ὥρας τῆς ἀνίας, ὅταν ἐκ βαρύνεσθε τὰ παιγνίδια, με ὠραϊὰν καὶ ἐπιφελῆ ἀνάγνωσιν.

Τὸ μέσον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐδοκίμασαν πολλοὶ οἱ παλαιότεροι φίλοι μου, ἀνομολογεῖται ὑπ' ὀμων ὡς ἀποτελεσματικώτατον. Με μικρὴν δαπάνην, εἴμπορεῖ νὰ προμηθευθῇ κανεὶς πολλοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» τῆς, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶνε ἠσυχρὸς, ὁλόκληρος μυθιστορημάτων, διηγημάτων, διαλόγων, ποιημάτων, εἰκόνων, ἀσκήσεων, παιγνίων, γνῶσεων παντοσῶν, — καὶ νὰ περίσῃ με αὐτοῦς ἓνα εὐτυχημένον καινοκαίρι.

Διὰ τοῦτο, βλέπετε, δημοσιεύω σήμερον κατὰλογον τῶν παλαιῶν μου τόμων καὶ τῶν βιβλίων μου με τὰς τιμὰς των. Συμβουλευθῆτε αὐτὸν τὸν κατάλογον καὶ... λάβετε τὰ μέτρα σας!

Ὁ, τι ἐτελεῖσθαι τὴν ἀνάγνωσιν τῆς μεταφράσεως τοῦ «Μυλωνᾶ», ἔλαβα καὶ τὴν μεταφράσιν τῆς «Ἐσθῆρς», φιλῆταε Ἰωβία. Τὴν ἀνάγνωσα καὶ αὐτὴν με τὴν ἴδιαν εὐχαρίστησιν. Ἄλλὰ νὰ σου εἶπαι τὴν ἀλήθειαν, ἡ πρόη μου ἤρσε καλλίτερα. Ἦτο κατὰ πλεον σύμφωνον με τὰς δυνάμεις σου. Ἀπέδωκες πολὺ καλὰ τὸ ζῆτρόν καὶ πεταχτὸν ὕψος τοῦ συγγραφῆως, καὶ ἐκτὸς ὀλίγων λέξεων, αἱ ὁποῖα: μοῦ ἐράνησαν ἀκατάλληλο: ἡ καὶ ἀκαλαίσθητοι, κανὲν ἄλλο σοβαρὸν ψεγάδιον δὲν ἦρα. Ὁ Ρακίνας ὅμως δὲν μεταρραξεται τόσον εὐκολα. Πρῶτον δὲν ἄρμζε, τόσον μεγάλῃ ἐλευθερίᾳ προκειμένου περὶ κλασικοῦ ἔργου, καὶ δευτέρον ἡ γλῶσσα αὐτῆ δὲν εἶνε κατάλληλος διὰ τραγῳδίαν. Ὁ ἐπρωτιμῶσα τὴν καθαρῶστα ἀμυγῆ, ἡ τὴν δημοτικὴν ἀμυγῆ ἔν τούτοις σε συγχάριω καὶ διὰ τὰ δύο ἔργα, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν τὴν ἐπίδοσιν σου καὶ τὴν φιλοπονίαν σου.

Ὁ μικρὸς δημοσιογράφος Ἀργερόσχος Φωγῆ, περὶ τοῦ ὁποῖου με ἠρώσα τὸ Μαδρό Σύννεφον, δὲν εἶνε ὁ Γ. Ο. ὡςτε δὲν δημοσιεύω τὴν πληροφορίαν σου. Τί ἐνοεῖς; λέγομεν πῶς ἡ Πολύχρωμος Χρυσάλλις σοῦ ἐστειλε Μ. Μυστικά, μὴ συμμορφωθῆσαι πρὸς τὸν ὀδηγόν; Ἐρρωθὸν Νέρος [ΕΕΕ], ἡ πεσιωγραφὴ τῶν πρῶτων ὠρῶν τοῦ Ν Φαλῆρου μοῦ ἤρσε περισσότερο ἀπὸ δασ: μοῦ ἐστειλες ἔως τῶρα ἔχεις παρατηρητικότητα καὶ εὐκολίαν εἰς τὴν ἔκφρασιν πολλῶν.

Τὸ Κρητικὸν Κάστανον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἔως τώρα 102 τετράδια Μ. Μυστικῶν, ἀπονέμει σήμερον τὰ βραβεῖα του, κατὰ τὴν ὑπόθεσιν που ἔδωκεν. Ἐκ τῶν ἐμμετέρον τετραδίων ὡς καλλίτερον θεωρεῖ τὸ τῆς Ἰτέας, τὸ ὁποῖον καὶ βραβεῖαι δι' ἔνδος χρυσόδετος γαλλικοῦ βιβλίου. Ἐκ δὲ τῶν πεζῶν, ὡς καλλίτερον θεωρεῖ τὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης. — Τὸ Κρητικὸν Κάστανον, τὸ ὁποῖον ἔρχεται κατ' αὐτὰς εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ μου φέρῃ καὶ τὸ χρυσόδετο βιβλίον τὸ ὁποῖον θὰ στείλω εἰς τὴν Ἰτέαν.

Ἐστειλα τοὺς τόμους, που ἐζήτητες, Μικρὸ Βιολιστὰ. Σὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ τῆς συμβουλῆν που δίδω παραπάνω τὴν ἔβαλες εἰς ἐνέργειαν πρὶν νὰ τὴν ἀκούσης κ' ἐσπευσες νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴν διασκέδασιν τῶν διακοπῶν σου.

Τὴ λαμπρὰ ποῦ θὰ πέρασῃ εἰς τὴν ἐσχόνη με τὰ ὠραία αὐτὰ ἀναγνώσματα! Ἐπειτα θὰ μου γράψῃς, θὰν ἀλάσσης Μ. Μυστικά, θὰ λαμβάνης μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, — καὶ τί δὲν θὰ κάμῃς!

Τί καλά! Ἡ Λιακὴ Μαργαρίτα πρὶνκαται νὰ κἀμῃ ἓνα ταξίδι, νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς πόλεις θπου, ἐξ αἰτίας μου, ἔχει τόσας ἀγνωστὰς φίλας, καὶ νὰ τὰς γνωρίσῃ προσωπικῶς; θὰ χαροῦν ἔλασαι θὰ τὸ ἀκούσῃ καὶ θὰ εὐχηθῇ νὰ πραγματοποιηθῇ, γιὰτὸ δὲν εἶνε καὶ ἀκόμη βέβαιον.

Ἡ Νεράιδα τῶν Σπετσῶν, — ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἓνα ταξιδίου μου; τὴν Θεσσαλονικὴν θπου ἐπέρχον ὄρατα, — μὴ παρατηρῇ σήμερον τὸ ἐξῆς: «Κατὰ τὸ 1901 κανεὶς συνδρομητῆς ἡ συνδρομητριά δὲν διέπρεψε πολὺ, οὐτε φασαλίαν ἔκαμεν ὅπως ἄλλοτε ὁ Χάλασμας Κόσμου, τὸ Ἀρχιζάνιον καὶ ἡ Ναυτοπούλα. Ἄν καὶ εἶνε πολλοὶ ἔκτυο καὶ ἔκτυες, κανεὶς ἐκδομὴ δὲν ἔφρασε τὴν δόξα αὐτῶν.» Τί λέτε καὶ σεῖ; Καὶ ἂν εἶνε ἀληθινόν πῶς τὸ ἐξηγεῖτε; ...

Ναι, Μικρὸ Ἀθηναῖο, ἡ τυχοῦσα φέτος τοῦ Μπαστασιου Βραβείου εἰς τὸ Ἀράκειον Ἀθηνῶν Δις Πηγελοσπῆ Ἀγ. Κλεμεντος, εἶνε ἡ παλαιὰ μου φίλη Ἑλληνικὴ Θάλασσα. Τὴν εἰκόνα τῆς ἔδημοσιευσεν εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898 σελί: 405.

Αἱ λύσεις ἄμα σταλοῦν εἰς τὸ τυπογρ φεῖον πρὸς στοιχειοθέτησιν θεωροῦνται πλέον ὡς δημοσιευθεῖσαι ὡςτε πρὶν σταλοῦν εἰς τὸ τυπογραφεῖον, πρὶν δηλαδὴ λήξῃ ἡ προθεσμία πρὶνε νὰ μοι στέλλετε τὰς ἰδικὰς σας, Κίναειον Ἄσμα καὶ Ἡρω θησεῦ, διὰ νὰ λαμβάνωται ὑπ' ὄψιν.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: — τὸ Λουλοδὲ τῆς Καρδίας παρακαλεῖ τὴν Ἑλληνοπούλαν ἀταλλάζου, τὰ ὀνόματα των, διότι εἰς τὸ τετράδιον των Μ. Μυστικῶν τῆς, εἶδε γνῶριμον χαρακτῆρα. — ὁ Παρήγορος Ἀγγελοσ ευχαριστεῖ θερμῶς τὸν Ἀγγελον Ἀγγερίνον, διότι εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ ἐπαινεσῇ τόσον πολὺ τὰ Μ. Μυστικά του, τὸν πληροφορεῖ δὲ δι καὶ αὐτὶς εἶνε κατενηθυσασμένος με τὰ ἰδικὰ του. — ὁ Λαμπρὸς Κιθαροδὸς συγχάριε τὸν Ἀγγελον Ἀγγερίνον. Ἐρρωθὸν Νέρος, Τρομοσθῶνον Ἀστέρι καὶ Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως διὰ τὰ βραβεῖα των. — ὁ Μικρὸς Βιολιστῆς χαίρετᾷ τὴν Μικρὰν Βιολιστρίαν καὶ τὴν ἐρωτᾷ πόσος καιρὸς εἶνε ποῦ ἤρσε νὰ σπουδᾷ μουσικῆν; ἐπίσης καὶ τὴν Κόρην τοῦ Στρομῶνος, ἡ ὁποία μανθάνει βιολί. — ἡ Ἰτέα δὲχεταὶ ευχαρίστως τὴν ὑὰδ τῆς Πικραμένης Καροδίας προαθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν τῆς εὐχαριστεῖ δὲ τὴν Μόνωσιν διὰ τῆς κέρταν τῆς καὶ τὰ ὠραία Μ. Μυστικά — τὸ Ἄρθος Μαῖου ἀσπάζεται τὴν Γλυκεῖαν Καρδίαν καὶ ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ τὴν γνωρίσῃ. — ἡ Ἀθά Καρδία παρακαλεῖ τὸν Χρυσὸ Περιστεράκι νὰ τῆς φανερώσῃ τὸνομά του, διότι νομίζει ὅτι τὸ γνωρίζει: ἐπίσης καὶ τὴν Ἀύραν τῆς Κερκυρας (ἂν θέλουν δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν). — ἡ Διοπτροροσθα εὐχαριστεῖ τὴν Ἀύραν τῆς Κερκυρας διὰ τὰς εὐχὰς τῆς, ἀσπάζεται τὴν Σχόνην τῶν Ἀθηναίων, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς τὴν Ἐκθεσὶν καὶ πληροφορεῖ τὴν Φιλόμουσον Χαλκιδίδα, δι καὶ περὶ ὠραία. — ὁ Αἰ-Αἰ-Χὰν ἀντικαιρετᾷ τὴν Τυρολόμουραν καὶ τὴ συνιστᾷ εὐσεβῆσως νὰ μὴ σκύπῃ τόσον πολὺ, διότι θὰ βλαπθῇ τὸ κεφάλι τῆς καὶ ὅ τὸν φθίσῃ εἰς τὴν ἀφρημάδα. — ἡ Νεράιδα τῶν Σπετσῶν ἤθελε νὰ ζητήσῃ ἀνταλλαγῆν Μ. Μ. με τὸ, Ἐξορίστον Ναπολεόντα, τὸν Νικητὴν τῆς Δουσερλίτοσης καὶ τὸν Στρατηγὸν τοῦ Βατερλώ, ἀλλ' ἀπὸ ποῖον νὰ ζητήσῃ, ἀφ' οὗ καὶ οἱ τρεῖς εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον; — ὁ Εὐρῶνης Βλαῖ ἀσπάζεται τὸν Κόλπον τῆς Ἀταλείας. — ἡ Χιονοσκεπὴς Δίωρη ἀντασπάζεται τὴν Ἀμαρυλίδα. — ἡ Ναυτοπούλα τῆς Κρανάης πληροφο-

ρεῖ τὴν Ἀραγρίτιαν Τραπεζούντιου, δι καίτε μὲν βιολί, ἀλλὰ σπανίως, διότι περισσότερον καταγίνεται εἰς τὸ πιάνο. ἐρωτᾷ δὲ τὸν Χωλδὸν Διολορον ἐὰν ἔλαβε τὰ δελτάριά της; — ὁ Εἰκοσθε Αἰὼν ἤρσε τὰρχικὰ τοῦ Καλῶς Ὁριος. — ἡ Ἀμαρυλίδα ἀσπάζεται τὴν Διοπτροροσθασιν κ' ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸνομά τῆς δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μ. — ἡ Χρυσόπτερος Ἀλκυὼν χαίρετᾷ τὴν Ἀμυθρὸν Λάμψιν καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τῆς. — ἡ Ροδία Κρηγιέτις χαίρετᾷ καὶ συγχάριε τὸν Ἀγγελον Ἀγγερίνον διὰ τὸ βραβεῖόν του. — ἡ Ἀύρα τῆς Κερκυρας ἀρίνει εἰσευθερον τὸ ψευδώνυμόν τῆς, διότι ἔλαβεν ἄλλο πρὸ πολλῶν. — ὁ Ἀφρικανικὸς Ἥλιος ζητεῖ ἀλλήλογραφίαν με τὸν Ρακουσουλῆτην τῶν Ἡαρισίων. — ἡ Κόκκινη Ἐσχὴ ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Μαύρης Προσωπιδιοφῶρου.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξου: — ὁ Σίρ Ἀδ-Φαλοῦλ με τὸ Φουγάρο τῆς Ἐργενίας. — τὸ Κίναειον Ἄσμα με τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέτορος. Ὁρειοπόλον Ψυχὴν καὶ Ἀμμένα τῆς Πόλον. — ἡ Γλυκεῖα Πατρις με τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Φιλοπάτριδα Ἰδέα — τὸ Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι με τὴν Γαλιαντραν, Ἄγρὸ Περιστεράκι καὶ Σερπιτεμεῖον Σικωνίων. — τὸ Κρανοῦν Σπηλαίων με τὸν Ἀγγελον Ἀγγερίνον καὶ Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα. — ἡ Ροδία Κρηγιέτις με τὸν Κονασιμόδον, Ρόδιον Δόκιμον, Ρόδιον Ἰσπότην καὶ Ἀταθίριον Ρόδου. — ἡ Μόνω

